

**CUVINTE DE ÎNȚELEPCIUNE ÎNTRE
PREOTUL GHEORGHE NEAGOE ȘI MAESTRUL DAN PURIC**

**A V-A ÎNTÂLNIRE ÎN BISERICA MIRON PATRIARHUL
DUMINICĂ 04 FEBRUARIE 2018**

Iubiți credincioși,

Iată, din mila lui Dumnezeu și cu ajutorul Maicii Domnului suntem cu toții în Sfânta Biserică pentru a ne ruga împreună și să dăm Slavă Bunului Dumnezeu că existăm.

Este o zi minunată, fiindcă astăzi îl avem în mijlocul nostru, pentru a cincea oară, pe maestrul Dan Puric. Maestre, vă rog să veniți lângă mine.

Cu dragoste și respect.

E o bucurie mare fiindcă asta înseamnă că iubiți Biserica Ortodoxă și biserica noastră, și nu ne îndoim că nu sunteți apropiat de Bunul Dumnezeu și mai ales de poporul nostru greu încercat. Vă apreciem și vă respectăm pentru tot ceea ce faceți pentru noi.

Maestre Dan Puric, eu știu că Domnia Voastră cunoașteți, dar poate alții nu cunosc, sunteți în sondajele de opinie cotate cu 40% din încrederea populației, gândiți-vă că sunteți al doilea în aceste sondaje, după Președintele României în încrederea populației, adică a țării, a oamenilor, ceea ce înseamnă că sunteți apreciat și iubit.

Aș dori din suflet, iertați-mă că poate nu trebuia să spun, dar iată că am îndrăznit, sper că nu vă supărați pe mine și aș dori să vă rog să ne vorbiți despre jertfa Unirii, și despre lupta poporului nostru greu încercat. Vă mulțumesc că sunteți din nou în mijlocul nostru.

Sărut mâna, părinte!

Vă mulțumesc. În primul rând aș începe cu un mic laudatio, nu pentru mine, ci pentru Dumneavoastră, pentru că ceea ce faceți în biserică, după Sfânta Liturghie, invitând o serie de oameni de cultură, intelectuali, e ca și cum ați pune biserica la treabă dincolo de marginile ei, adică să se îmbisericească restul. Mă gândeam că dacă toate bisericile ar face așa sau dacă cei care răspund de cultură și de educație ar pune la treabă oamenii, personalități din cultură, ar fi televizate toate aceste evenimente, ce vascularizare nemaipomenită a acestui neam, ce igienizare extraordinară s-ar face și ce popor puternic am avea! Din nefericire, sunteți un caz izolat, dar tocmai că sunteți un caz izolat trebuie să fiți și lăudat, pentru că restul, nu prea avem ce lauda.

În ceea ce privește sondajele, mi-aduc aminte ce spunea Constantin Noica doamnei Sanda Stolojan: „Dragă Sanda, sondajele sunt făcute pentru manipulare”!

Eu cred că dragostea și încrederea nu se manifestă prin sondaje, decât pe la băieții ăia pe la

televiziuni. Așa că nici locul întâi, nici locul doi, nici locul trei nu sunt semnificative; dragostea nu se ierarhizează; se dăruiește.

Câteva cuvinte pe care aș vrea să vi le spun vizavi de jertfa Unirii noastre, câteva idei. Pregătesc o mărturisire publică așa cum am pregătit-o pe cea intitulată „Să se ridice țara” în anul acesta de sărbătorire a Centenarului și aș începe prin faptul că suntem la 100 de ani de actul Marii Uniri și la depărtare de ani lumină de ideea de jertfă. Nimeni astăzi n-ar mai fi capabil să jertfească pentru ceea ce s-au jertfit românii noștri acum 100 de ani. Pentru asta s-au făcut eforturi mari de masacrare a poporului român și se fac în continuare de extirpare a instinctului de jertfă.

Îmi spunea un șofer de taxi: „Domnu’ Dan, eu am un copil care zice că dacă e război el nu luptă pentru că nu are pentru ce”. S-a instalat foarte bine sentimentul acesta, a dispărut din dicționarul sufletesc al neamului românesc cuvântul jertfă. Să ne întoarcem în trecut și să vedem ce s-a întâmplat și de ce este vorba de jertfă. Pentru că astăzi se pune accentul că unirea a fost rezultatul unei conjuncturi politice destul de arbitrară, trebuie să vedem cu un ochi critic și detașat ceea ce s-a întâmplat.

Dacă țaranul român, cel care acum este sub pământ și care a înghițit pământul țării cu arma în mână ar fi judecat așa, Unirea nu s-ar fi făcut niciodată.

Bunii mei prieteni, Unirea, înainte să fie rezultatul legitim al primului Război Mondial și al negocierilor de la masa diplomatică, este copilul unic al jertfei românești. Fără de jertfă nu se putea face acest lucru. Oamenii mari au avut întotdeauna cuvinte mari. Îmi aduc aminte că, în Sfatul Țării, în Basarabia, pentru că sunt cei care au declarat primii Unirea, primul-ministru de atunci al României, Alexandru Marghiloman, s-a sculat în picioare și a spus cam așa: „Să ne închinăm în fața geniului rasei române”, care în mod firesc s-a dus spre mântuire. În mod firesc, s-a dus pe calea istorică. Vă rog să rețineți: a considerat Unirea ca pe o mântuire, vă rog să rețineți cuvintele acestui mare om de stat: „să ne închinăm în fața geniului rasei românești”.

Niciodată nu o să mai întâlnești astăzi o asemenea, cum să zic, o închinare față de valoarea acestui popor. Nici nu se mai vorbește de rasa geniului acestui popor. A vorbit Eminescu de rasa superioară de români. Să ne gândim la cei care, cum să zic, înainte de Rezoluția în discuțiile de la 1 decembrie, spuneau că cea mai mare jertfă a fost că frații care au trecut Carpații să-i elibereze și-au dat sufletul, și-au dat viața; dar v-ați gândit vreodată că în analele istoriei mondiale nu există lucru mai cumplit decât că atunci când am trecut Carpații a trebuit să ne batem cu frații noștri care erau înrolați în armata austro-ungară și care trebuiau să lupte pentru o fantomă?

V-ați gândit vreodată că au fost sublime și dumnezeiești dezertările din armată, că sute de mii au dezertat ca să treacă de partea fraților români. V-ați gândit vreodată la cartușul acela care a plecat de la frate la frate și aici ardelenii au subliniat această crimă a istoriei, care s-a făcut. Oare care popor a trecut prin această sfâșietoare tragedie prin care am trecut noi?

Să ne gândim ce spunea Vasile Goldiș, un martir, un om excepțional, care a subliniat că înainte de a pleca în război, noi am jurat pentru tron, patrie și națiunea română; primele două ne-au înșelat - împăratul și patria, că nu era patria noastră. Ce ne-a salvat fraților? Ne-a salvat jurământul națiune în Hristos și noi înșine.

Ce ne-a ținut pe noi, dacă nu primatul hristic? Este o jertfă fantastică! Gândiți-vă că cele două cruci ale României - Basarabia și Bucovina se îndreptau în viteză spre altarul jertfei noastre naționale care a fost Ardealul. Ardealul ne-a dat nouă demnitatea conștiinței naționale și a unirii, iar noi de pe partea aceasta am răspuns fraților de dincolo cu viața noastră. Oare vi se par întâmplătoare atacurile vehemente care s-au făcut asupra eroilor noștri și mai ales, să zicem, asupra generalului Ioan Dragalina; că noi ne-am confecționat eroi? De ce oare? Pentru că generalul Dragalina, în clipa în care s-a spart frontul, a dat ordin armatei, ordin de zi, vă rog să fiți atenți la ordin, vă rog să fiți atenți la substanța românească care atunci a ieșit din istorie: „De la general la soldat, vă ordon să apărați glia străbună, pământul strămoșesc și cinstea neamului de român”. Vă rog să rețineți: cinstea neamului de român. Iar ordinul pe zi a fost așa: „Trupa care nu poate să înainteze să moară pe loc” - acesta a fost ordinul. Și au murit pe loc, nu s-a dat un pas înapoi, și atunci s-a blocat frontul. Ordinul acesta, natura aceasta românească este reflexul dacic; să știți că atunci când au

venit romanii, toți generalii lui Decebal s-au sinucis; n-au mai găsit pe nimeni dintre conducători, în frunte cu Decebal. Era actul de onoare, fantastic. Când Sarmisegetuza a căzut, a fost o tragedie a antichității.

Reflexul acesta dacic, în care, cum să spun, nemurirea este pe primul plan, lipsa de frică în fața morții a fost atunci. Am să vă mai spun de un gest în care puteți vedea forța fantastică a acestui neam. Această biserică a fost ctitorită de Majestatea Sa Regina Maria. Știți cum a răspuns poporul român la funeralii? Garda de onoare, atunci când au înmormântat-o, a înfipt baioneta în pământ. Asta este tăria acestui neam.

De fapt ce au fost masacrate în Primul Război Mondial? Calitățile acestui neam. Despre calitățile acestui neam, dacă vedeți, la televizor nu se discută, se discută numai de defecte. Categori c că orice om de pe suprafața pământului are defecte. Dar nu poți să lași un popor, mai ales care a fost surghiunit atâta vreme, exaltându-și defectele și vorbind despre defectele lui. Dacă s-ar vorbi despre marile calități ale acestui neam, care a fost calitatea majoră? Calitatea majoră a fost instinctul și conștiința jertfă; acest popor dacă nu se jertfea, noi dispăream din istorie. Aș vrea să rețineți un singur lucru: la momentul respectiv s-a creat o temperatură morală fantastică. De ce oare, să ne punem întrebarea, momentul Unirii s-a făcut cu atâta entuziasm? Nicolae Iorga spunea că întotdeauna poporul român a avut în inimă icoana Daciei - Traian. A fost marcat de această icoană. Această icoană pe care a avut-o în suflet a creat o puternică conștiință națională. Astăzi nimeni nu mai are în suflet niciun fel de icoană, ci propriul său interes. După mia de ani de surghiun a Ardealului, gândiți-vă la sutele de mii de iobagi care au fost sacrificați și o mie de ani de insulte, în care noi nu eram considerați, noi fiind majoritari în Ardeal, nu eram considerați ca o ființă națională, eram considerați ca niște venetici; nu aveam voie să facem meserii, nu aveam voie să vindem, nu aveam voie să cumpărăm. Cum de a dăinuit acest popor? Al cui este Octavian Goga? Al cui este Liviu Rebreanu? Al cui este George Coșbuc?

După atâta amar de suferință blândul George Coșbuc spunea despre inamici că nu vor scăpa de noi nici în mormânt.

Câtă suferință s-a adunat pe acest popor!

V-ați gândit vreodată la cei care au creat atrocități în toate zonele ocupate și că poporul român a răspuns absolut fantastic? Uitați-vă la Revoluția României de la 1 Decembrie și veți găsi model de Constituție pe care nici americanii nu-l au; în care s-a dat libertate confesională, libertate tuturor minorităților. Deci de unde pleacă, cum să zic, natura aceasta sublimă aristocratică-creștină? Există îndemnul la luptă al unui părinte în fața regimentului din Prahova. Uitați ce spunea părintele când trupa, regimentul, infanteria se pregăteau să plece la luptă: „Frați români! Dușmanul a jurat să facă din toate clopotele din Ardeal tunuri, ca să ne ucidă, dar Dumnezeu n-a binecuvântat aceasta și nu le-a dat timp. Atunci, frați români, porniți la luptă și capturați-le tunurile, iar din tunuri să faceți clopote ca să sune tot Ardealul”. Este extraordinar; unii au vrut să facă din clopote tunuri, iar poporul român, din tunuri, clopote. Aceasta este fibra neamului românesc.

Dincolo de toate considerentele au avut o mare importanță diplomația și inteligența oamenilor politici. Inclusiv să știți că suntem aici și trebuie să pomenim pe Majestatea Sa Regina Maria care a avut un rol determinant în a convinge marile puteri de atunci, victorioase, de a ne considera forță beligerantă. După câte știți, noi am fost lăsați singuri, a mai fost și Revoluția bolșevică și a trebuit să facem armistițiul de la Focșani, pacea de la București pe care a semnat-o Alexandru Marghiloman, care s-a sacrificat; el s-a dus să semneze o pace falsă, ca să tragă de timp. Și lumea zice trădătorul Marghiloman. El s-a pus în față, a zis: „O semnez eu”.

Vă dați seama, prima jertfă care s-a făcut în Primul Război Mondial a fost jertfa lui Ferdinand care a zis: „Deja ați ucis un german”. A luat-o împotriva poporului său. A doua zi, dinastia Hohenzollern l-a scos, a pus doliu; a luat-o împotriva poporului său de sânge ca să n-o ia împotriva poporului de conștiință în fața căruia jurase. A fost prima jertfă. Poporul român văzând această sublimă jertfă s-a dus înainte. Clemanceau, „Le tigre” cum îi spunea în perioada respectivă, Tigrul nu a mai vrut să ne considere după pacea de la București ca fiind parte beligerantă și îmi aduc aminte, ca să vedeți cum se transmite istoria. Cred că aveam vreo 8-9 ani și nașul meu de botez, în plin comunism, mi-a zis:

„Mă, tu ai auzit de pacea cu ușile trântite”? Ce să aud eu de pacea cu ușile trântite? Și e foarte important să strecuri adevărul istoric. Atunci am auzit pentru prima dată de Brătianu și am auzit replica fulminantă pe care i-a dat-o lui Clemanceau, care a spus: „Je ne sais pas ou se trouve la Roumanie”; nu știu unde se află România. România se află acolo unde au pierit 800.000 de soldați ca să fiți liberi și i-a trântit ușa. Și a zis să dea Bunul Dumnezeu să fie și România o mare putere și i-a trântit ușa în față.

Uitați-vă puțin deasupra, ca uliul, ca vulturul: Primul Război Mondial este războiul între imperii. N-a început cu ce zicea Wilson Woodrow, președintele Americii, cu cele 14 puncte de autodeterminism, nici pomeneală. S-au bătut pentru piața de desfacere, ca și acum. Au fost niște pirăți; noi am fost la o conjunctură, războiul nostru nu a fost unul de cucerire a teritoriului, războiul nostru a fost unul de mântuire.

V-ați gândit vreodată că Prima Unire, aia care este ca o scânteie, făcută de Mihai Viteazul, minunea asta, a fost făcută în numele apărării creștinătății? Mihai Viteazul spunea: „Apăr creștinătatea”. N-a fost făcută în nume personal, n-a fost făcută într-o meschinărie cum era a celor din jurul nostru, interesul era al creștinătății. Din cauza asta ea a durat. Vedeți ce face Sfântul Duh în timp, lucrează extraordinar! Aia a fost prima slavă, iar Slava aceea a fost închinată creștinătății.

Știți că pe urmă, după această unire scurtă, poporul român a fost din nou crucificat? Considerați întreaga istorie a poporului român ca o Golgotă, inclusiv astăzi, ca un mers pe Golgotă. Considerați în schimb războiul, Primul Război Mondial, ca o crucificare, iar Unirea ca pe Învierea neamului românesc. După 2000 de ani de risipire de la cucerirea lui Traian și apoi năvălirile barbarilor acest popor, care s-a ascuns așa, ca apa în nisip, putea să piară, să se disipeze, cum să zic, și să iasă definitiv din istorie.

Actul, momentul de a se întoarce la matcă, ce l-a făcut? Care a fost forța motrice care l-a făcut să se întoarcă la matcă după 2000 de ani? Și 2000 de ani gândiți-vă, cei din Ardeal, sub ciubota aceea îngrozitoare, criminală. Iar în partea asta ăia care ne-au învățat să mâncăm pilaf cu mâna 400 de ani, pe urmă fanarioții care ne-au rupt coloana vertebrală, pe urmă ocupația rusească, pe urmă comunismul...

Ce ne ține, dacă nu Sfânta Biserică? Dacă țăranul român nu punea primatul lui Hristos în față, el murea. Dacă noi nu puneam primatul lui Hristos, al mântuirii, noi muream; Unirea este miracolul acestui neam; neamul acesta este un miracol și este o taină a istoriei.

Nu se vorbește de jertfa aceasta, deși treptele care au fost până la Unire sunt stropite cu sânge.

Gândiți-vă numai la ardeleni, la sfinții ierarhi ardeleni. Gândiți-vă la Oprea Miclăuș, țăranul acela care a ajuns de trei ori la Viena, vi-l puteți imagina, un cioban care ajunge la Maria Tereza și spune: „Măria Ta, nu ale Împăratului, ci ale satului” și moare ca un câine.

Gândiți-vă, v-am dat numai un singur mărturisitor; gândiți-vă la Horea, Cloșca și Crișan. Gândiți-vă că Unirea s-a făcut la Alba Iulia iar țăranii au trecut pe sub poarta lui Mihai Viteazul și s-au dus pe câmpia aia cu furci unde l-au ucis pe Horea; acolo a fost Unirea.

Treceau bietii noștri țărani și ăia se retrăgeau. Se retrăgea cea mai puternică oștire, cea mai puternică armată care a fost umilită. De cine a fost umilită? Noi n-am umilit pe nimeni. Numai la Mărășești în câteva zile au murit 20.000 de țărani, de soldați. Pentru ce? Vedeți dumneavoastră, de la imperativul dumnezeiesc „Pe aici nu se trece” s-a trecut la „pe aici trece oricine”; în numele

democrației. Gândiți-vă că au fost strigăte care atunci s-au unit; pe aici nu se trece și vrem să ne unim cu țara. Sunt momente fantastice.

Dacă vă gândiți că a venit generalul Berthelot și a spus că țaranului român nu-i trebuie decât o bucată de pâine și niște nojițe. Mâncau pământul bieții de ei și cum s-a murit. A fost un dublu război: când s-a spart frontul, gândiți-vă că la Mărăști, Mărășești, Oituz nu s-a murit de groază, a fost și tifos exantematic, s-a murit de holeră, s-a murit de gripă spaniolă. Sunt 6-7 epidemii care au ras sute de mii de oameni. Acolo să vedeți pe profesorul Ion Cantacuzino cum a creat frontul acela cu frații Ciucă, de luptă antiepidemică. Păi comparați dumneavoastră minunea pe care a făcut-o și campania antiholerică când a fost la Turtucaia, în plină epidemie holerică, a făcut experimentul românesc la nivel mondial. Știți cum erau soldații români în războiul balcanic? Când au constatat că au făcut holeră îi aruncau într-o groapă, lângă muribunzi și se țineau unii pe alții în brațe și de fapt unii nu aveau holeră. Acolo au coborât, cum să zic, marii noștri medici, între morții vii și i-au salvat.

Închei prin a vă spune că Unirea este acuta noastră cea mai înaltă, este strigătul Mântuirii noastre către Dumnezeu, este întoarcerea la matcă a poporului nostru; când îl scoți pe român din matca lui, îl scoți din brațele lui Hristos.

Poporul român s-a născut odată creștin, limba și poporul sunt concrescute; nu poți să le desparti, dacă scoți creștinismul din poporul român, nu existăm. Noi ne-am unit prin limbă și prin lucrarea Sfântului Duh.

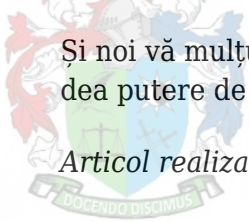
Cum a rezistat acest popor, cum s-a ținut dacă nu prin Sfânta Biserică? Asta ne-a ținut. Credința aceasta.

Această Unire trebuie privită ca pe o icoană a poporului nostru, ca pe o icoană la care trebuie să ne rugăm și să o păstrăm veșnic în sufletele noastre.

Vă mulțumesc!

Și noi vă mulțumim, maestre și vă dorim din suflet sănătate și ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să vă dea putere de a continua ceea ce ați început.

Articol realizat după înregistrarea video a evenimentului

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*